

Βασίλης Βασιλικός,
**Οι γάτες της Rue
d'Hauteville**,
εκδόσεις Πατάκης,
216 σελ., 14 €

Ο Βαλέριο, η Σαμφώ κι εγώ

«**Κ** 1993. Ολο και περισσότερο το Παρίσι αυτό, της μοναξιάς, μου θυμίζει το Παρίσι της αυτοεξορίας. Γκρίζο, αδιάφορο. Κράτησα ημερολόγια, μα δεν έγραψα ιστορίες. Τις ιστορίες που έγραφα άλλοτε, που μυθοποιούσα το μικροπεριστατικό με μίαν ευκολία απίστευτη... Αυτήν την βδομάδα έχω δουλειές. Το αμπαλάρισμα είναι το Σάββατο. Μια αγωνία με κατέχει αόριστη. Ο Βαλέριο (ο γάτος) στενάζει, όπως στέναζε και πριν από την επέμβαση. Είναι ένα παράπονο μοναχικού άντρα. Οπως το λέει κι ο Ελύτης στον «Αγράμματο και στην Ωραία», "σκόρπισε σπέρμα κι έσπειρε άστρα (...)".

Ο Βασίλης Βασιλικός επιβλέπει το άδειασμα του διαμερίσματος της Rue d'Hauteville συντροφιά με τη γάτα του τη Σαμφώ και το γάτο του τον Βαλέριο. «(...) Στο άδειο σπίτι μέيناμε οι δυο γάτες και εγώ. Μαζί με τα δυο τηλέφωνα και το φαξ. Τα δυο ραδιόφωνα, και την τηλεόραση. Το ένα και μοναδικό κρεβάτι, όπου κοιμόμαστε κι οι τρεις, κι ο μοναδικός καναπές για να ξύνουν τα νύχια τους. Οι δυο γάτες είναι αδελφια. Η θηλυκιά κι ο

αρσενικός. (...) Το κακό με τον αρσενικό είναι ότι του αρέσει η ζεστή πλάκα του φαξ. Και πάει και ξαπλώνει πάνω του και μετακινείται (...). Το κακό είναι ότι μου χαλάει το φαξ, και δεν μπορώ πια να παίρνω φαξ από τον έξω κόσμο. Αυτό για τη δουλειά μου είναι καταστροφικό, είμαι δημοσιογράφος, μα περισσότερο από τη δουλειά μου, αγαπώ τον γάτο μου».

Στο παρίσινο του ημερολόγιο «Οι γάτες της Rue d'Hauteville» ο Βασιλικός σχολιάζει όσα βλέπει και διαβάζει, όσα συμβαίνουν, ευχαριστεί τους ανθρώπους που τον στηρίζαν και μιλά με τρυφερότητα και αγάπη για τα μικρά αιλουροειδή που κοιμούνται στο φαξ του κι ανεβαίνουν στα πόδια του για να μυρίσουν τα γράμματα. «(...) Μα δεν έχουν ησυχία τα γατιά. Πώς μέναν άλλοτε ένα μήνα μόνα τους; Τι θα σκέφτονταν τα καημένα; Εδώ με μένα στο σπίτι κι όλο θέλουν χάρδια και προσοχή. Εκλιπαρούν την προσοχή, δεν ικανοποιούνται με το να ζούνε μεταξύ τους, δυο αδελφάκια που δεν έχουν να τσακωθούν για καμία κληρονομιά, δεν έχουν καμιά αγάπη γονέων να μοιράσουν, που δεν γνώρισαν ποτέ τον σιαμέζο πρίγκιπα πατέρα τους (...)».